

Arrest

nr. 217 016 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal in de eerste plaats op dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op ernstige wijze wordt geschaad door verschillende tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen.

Verder wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal wijst in dit verband onder meer op informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt verder geoordeeld, niet van aard om voorgaande conclusies te wijzigen, daar ze enkel zijn identiteit en nationaliteit aantonen die, zo luidt de beslissing, niet in vraag gesteld worden.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Waar verzoeker (s raadsman) meermaals gewag maakt van “een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag” dient erop gewezen dat de bestreden beslissing, zo blijkt overigens ook al duidelijk uit de titel ervan, een beslissing “verzoek kennelijk ongegrond (...)” betreft waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

3.3.3. Waar in het verzoekschrift op algemene wijze wordt aangevoerd dat “Verzoekende partij heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven”, stelt de Raad vast dat verzoeker niet enig begin van bewijs neerlegt van zijn verklaarde problemen met de vader van zijn ex-partner A.D. Evenzeer ontbreekt elk bewijs van de melding die verzoekers vader beweerdelijk bij de politie zou hebben gedaan naar aanleiding van die problemen. Verzoeker toont bovendien, in weerwil van zijn algemene beweringen, niet in het minst in concreto aan daadwerkelijk pogingen te hebben ondernomen om zijn relaas met bewijsstukken te staven. Deze vaststelling en het manifest gebrek aan enig begin van bewijs ter staving van verzoekers relaas zetten de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ernstig op de helling.

3.3.4. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van diezelfde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker, die in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij voor de door hem ingeroepen problemen in Albanië nooit naar de politie is gestapt en/of op een andere manier zijn problemen bij de Albanese autoriteiten heeft trachten aan te kaarten, allerminst het geval.

De motivering in de bestreden beslissing stelt in dit verband op goede grond het volgende:

“Ook wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door de vader van A.(...) teniet gedaan doordat u geen beroep hebt gedaan op de Albanese autoriteiten om u te beschermen. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaart immers nooit naar de Albanese politie gegaan te zijn naar aanleiding van uw problemen met A.(...)'s vader (CGVS, p. 18). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u dit zinloos achtte omdat de politie vijf jaar eerder evenmin stappen ondernomen zou hebben naar aanleiding van inbraken bij u thuis en bij andere dorpsbewoners (CGVS, p. 17), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. U haalt aan dat de politie nooit is komen opdagen nadat u een aangifte van inbraak was komen doen. Vreemd is echter dat u nadien nooit meer bent gaan informeren naar een stand van zaken (CGVS, p. 17). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele

verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Nadat de vraag nogmaals werd gesteld, beweert u plots dat uw vader naar de politie gestapt zou zijn naar aanleiding van A.(...)'s vaders bedreigingen aan uw persoon. Omdat de politie zijn klacht niet noteerde en de politie belofde langs te komen en dat vervolgens niet deed, zou u zijn vertrokken (CGVS, p. 18-19). Aan deze bewering kan echter geen geloof worden gehecht. Zo haalt u deze aangifte niet aan wanneer u gevraagd wordt waarom u denkt dat er niets zou gebeuren als u een klacht zou indienen tegen A.(...)'s vader (CGVS, p. 16). U geeft dan enkel het voorbeeld van de inbraak, die geen betrekking had op uw vervolgingsmotieven. Indien uw vader werkelijk een poging had ondernomen om klacht in te dienen tegen A.(...)'s vader naar aanleiding van diens doodsb bedreigingen aan uw adres en de politie zijn klacht niet genoteerd had en evenmin zoals beloofd langsgesproken zou zijn, mag verwacht worden dat u dit zou aangehaald hebben wanneer u gevraagd werd waarop u zich baseert om te stellen dat er niets zou gebeuren indien u klacht indiende tegen A.(...)'s vader. Ook wanneer wordt gevraagd waarop u zich baseert om te stellen dat iemand zonder kennissen nergens zal geraken, vertelt u dat u dat zelf gezien heeft in het kader van enkele inbraken in uw dorp vijf jaar geleden (CGVS, p. 17-18). Evenmin kan uw verklaring voor het feit dat uw vader wél en u niet naar de politie geweest bent, met name dat u angst had om u buitenshuis te begeven (CGVS, p. 19) weerhouden worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zich na A.(...)'s vader eerste aan u gerichte doodsb bedreiging, met name tijdens de afspraak in Lumas (CGVS, p. 8), u zich nog talloze keren buitenshuis begaf, o.a. om herexamens af te leggen, fotokopies te maken en uw oom in Tirana te bezoeken (CGVS, p. 8). Ook uit uw verklaringen dat hij u meer dan twee keer met zijn wagen achtervolgde en u zelfs probeerde aan te rijden (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 8), blijkt dat u zich alsnog buitenshuis begaf. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat A.(...)'s vader dankzij zijn vrienden die werkzaam zouden zijn bij het politiecommissariaat van Cërrik onaantastbaar zou zijn (CGVS, p. 18). U slaagt er niet in A.(...)'s vaders beweerde invloed bij de politie te concretiseren. U zou van kennissen van u vernomen hebben dat A.(...)'s vader vrienden heeft bij het Commissariaat van Cërrik. U weet echter niet wie deze vrienden zijn noch wat hun precieze functies zouden zijn. U houdt het algemeen op politieagenten en bent niet in staat te specificeren wat voor politieagenten zij zouden zijn (CGVS, p. 18). Het is bevreemdend dat u ondanks het feit dat u niet weet wie zijn vrienden zijn noch wat hun specifieke functies zijn, u overtuigd bent dat zij in staat zouden zijn om concrete klachten tegen A.(...)'s vader te laten verdwijnen (CGVS, p. 18). U bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u voor de door u aangehaalde problemen, indien geloofwaardig, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen - op de hulp van en/ of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren zoals u vreesst naar aanleiding van A.(...)'s vaders vrienden bij het politiecommissariaat van Cërrik, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. A.(...)'s vaders connecties beperken zich naar uw weten tot het politiecommissariaat van Cërrik (CGVS, p. 18). Redelijkerwijs kan van u verwacht worden dat indien aangenomen wordt dat het politiecommissariaat van Cërrik niet naar behoren zou functioneren met betrekking tot aantijgingen tegen A.(...)'s vader dankzij zijn connecties, quod non, u zich zou wenden tot een ander politiecommissariaat of de interne controlediensten van de Albanese politie. Daar u echter verklaart nooit beroep gedaan te hebben op de Albanese politie naar aanleiding van A.(...)'s vaders bedreigingen (CGVS, p. 18), dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt geen aanspraak te kunnen maken op nationale bescherming. Bovenstaande conclusie leidt er ook toe dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vermeende problemen met A.(...)'s vader. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke

functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt, net als verzoekers selectieve lezing van de bestreden beslissing en zijn blote beweringen alsook niet onderbouwde kritiek, geen dienstig verweer en vermag voorgaande concrete vaststellingen niet in een ander daglicht te plaatsen.

Aangezien verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift zelf herhaalt waar hij opmerkt dat “(...) hij is nooit naar de politie geweest naar aanleiding van de problemen met de vader van A.(...)” (verzoekschrift, p. 17), zijn beweerde problemen met de vader van zijn ex-lief A. nooit bij de Albanese politie, en ruimer de Albanese autoriteiten heeft aangekaart, berust zijn huidige kritiek dat “de situatie binnen de Albanese politie en de beschermingsmogelijkheden zeer beperkt zijn” niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen. Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen niet zouden kunnen of willen helpen. Aan de beweerde melding van verzoekers vader bij de politie kan bovendien, gelet op het ontbreken van enig begin van bewijs hiervan alsook de concrete vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht of weerlegd, geen geloof worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in diens besluit dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Uit niets blijkt derhalve, gelet op wat voorafgaat, en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen met de vader van zijn ex-partner, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.3.5. Verzoeker voert voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.3.6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Waar in het verzoekschrift tot slot wordt geopperd dat “verzoekende partij zich moeilijk kan verweren, rekening houdend eveneens met de situatie van de vrouw in Albanië en rekening houdend eveneens met de nog zeer jonge leeftijd van haar zoon, die net 16 geworden is en waarvoor zij een normaal leven hoopt”, stelt de Raad vast dat verzoeker, thans 24 jaar oud, voorheen tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd hiermee heeft aangegeven alleenstaande te zijn, gelet op de beweerde spaak gelopen relatie met A., en geen kinderen te hebben. Verzoeker, die volgens de huidige opmerkingen in zijn verzoekschrift al rond zijn 8e vader zou zijn geworden, maakte nooit eerder melding van het feit dat hij een kind of kinderen zou hebben. Het betreft hier dus zeer waarschijnlijk en vermoedelijk een knip- en plakwerkvergissing vanwege verzoekers raadsman.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, verwijst verzoekende partij naar de middelen in haar verzoekschrift en benadrukt zij dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de bestreden beslissing in het verzoekschrift werden uitgeklaard. Voorts wijst zij nog op de schending van artikel 3 EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en hierin aangehaalde middelen en het formuleren van de algemene opmerking dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in het verzoekschrift worden uitgeklaard, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen ook maar enigszins afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij gaat (alzo) geheel voorbij aan de kern/conclusie van de beschikking van 13 december 2018, met name dat uit niets blijkt en zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen met de vader van haar ex-partner A., daargelaten de geloofwaardigheid hiervan en daargelaten dus de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

Waar verzoekende partij opnieuw op een schending van artikel 3 van het EVRM wijst, herhaalt de Raad de grond in de beschikking waar wordt opgemerkt dat *“In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS